

David mot Goliat?

För inte så många år sedan så var ”alla” på landsbygden och i småorterna Centerpartister. Centern var inte bara ett landsbygdsparti utan också det enda miljöpartiet. Torbjörn Fälldins motstånd mot kärnkraften lockade även väljare från städerna och som mest fick Centern 25,1% av rösterna i riksdagsvalet 1973. Fälldin lovade att inte ”dagtinga med sitt samvete” och bidra till att det byggdes fler kärnkraftverk. Som statsminister i en borgerlig regering efter kärnkraftsomröstningen 1980 tvingades dock Fälldin att godkänna uppstart av nya kärnkraftverk och det blev en hård svekdebatt från miljörörelsen. Svekdebatten gynnade Miljöpartiet som startade 1981. Centern började tappa röster och Fälldin tvingades avgå som partiledare 1985. Efter ett kort inspel av Karin Söder tog Olof Johansson över som partiledare. Olof Johansson menade att partiet måste byta profil, för att locka fler storstadsväljare – det var ju i städerna som tillväxt och väljarunderlag var som störst. Förändringsarbetet fortsatte under Lennart Daléus ledning och finslipades av Maud Olofsson. I idéprogrammet ”Där människor får växa” försökte man dölja sina bonderötter och nämnde därför inte ordet landsbygd en enda gång. Med idéprogrammets hjälp började partiet åter växa – men det var i städerna man växte. Andreas Carlgren blev miljöminister 2006 och var den förste av högt uppsatta politiker som öppet berättade om sin homosexualitet. Detta lockade människor med olika sexuell läggning och nyliberala idéer till partiet, varför Centern kom att bli det mest liberala partiet i Sverige. Detta skulle senare resultera i förslag om månggifte, slopad skolplikt, fri invandring, laboratoriefremställning av kött etc. Samtidigt hade den ursprungliga väljarkåren på landsbygden en mera konservativ inställning. Detta skulle visa sig gynna SD, som då snabbt tog fram ett landsbygdsprogram, vilket knappast varit deras hjärtefråga.

Samtidigt som Centern på riksplanet blivit ett liberalt storstadsparti, så finns det en massa hårt arbetande lokalpolitiker ute i kommunerna, som håller fast vid de gamla Centeridealerna. Människor som vikt sitt liv åt rörelsen och åtnjuter stort förtroende i sin bygd. Annie Lööfs pappa, som är kommunalråd i Värnamo, är ett gott exempel.

Många gamla Centerväljare ger Annie Lööf skulden för att Centern inte längre företräder människor på landsbygden. Men här vill jag ta Annie Lööf i försvar. Annie måste framhålla och argumentera för det partiprogram som partistämman beslutat. Vad Annie innerst tänker och vill är det bara hon själv som vet.

Precis som Miljöpartiet startade upp när Centern svek miljörörelsen, så startade Landsbygdspartiet oberoende upp när Centern svek landsbygden. Det är för oss viktigt att nu inte falla i samma fälla som Centern. Vi får ibland påstötningar om att ändra vår ideologi eller vårt partiprogram för att få lättköpta röster från städerna. Men då får vi också snart ”våra” Stureplanspolitiker, som tar över, och då måste vi åter börja om från början. Vi växer i vår takt. Från att haft 17 lokalavdelningar vid valet 2014 och fått mandat i 9 kommuner, så ställer vi nu – utöver riksdagsvalet - upp i 33 kommunval och 6 landstingsval.

Det finns en tragisk verklighet som alla trogna Centerväljare måste försöka ta till sig – oavsett hur svårt det känns. Centern kommer aldrig mer att bli något landsbygdsparti. Det kommer den stora demokratiska majoriteten av storstadsmedlemmar att effektivt förhindra.

Erika Sörengård partiordförande, Landsbygdspartiet oberoende, LPo.

Erika Sörengård 0768-533345
Ättehög 1442
26875 Tågarp
erika.sorengard@landsbygdspartiet.org